

Η Ένωσης Ελλήνων Λογοτεχνών τίμησε τον Καπετάν Νικόλα Κωστάρα

Αντιφώνηση στην τιμή από την ΕΕΛ
16-3-2011

Ευχαριστώ πολύ τον Πρόεδρο και το Διοικητικό Συμβούλιο της Ένωσης Ελλήνων Λογοτεχνών που τιμήσανε τον Καπετάν Νικόλα και με συγκίνησε η παρουσίαση του συγγραφικού μου έργου από τον εξαίρετο συμπατριώτη μου Ηλία Γιαννικόπουλο (φωτό αριστερά), τα λόγια του με συγκλόνισαν και οι ασθενείς ώμοι μου δεν αντέχουν να κρατήσουν το χρέος και την ευθύνη για τις αξίες και τις παραδόσεις του βαθύρριζου τόπου μας.

Δυο λόγια θα προσθέσω για ανέκδοτα συμβάντα του Καπετάν Νικόλα από τα κατσάβραχα της Γορτυνίας:

Ακόμη δεν πιστεύω ο ίδιος ότι αντί για γιατρός σπούδασα στη Βιομηχανική Σχολή και μαρκάρισα τζόβενο στο ποντοπόρο φορτηγό ΜΠΑΡΜΠΑ ΧΡΗΣΤΟΣ.

Πέρσι πήγα με τα παιδιά μου στην Αμβέρσα και τους εξομολογήθηκα ότι στις 15 Νοεμβρίου 1956 μαρκάρισα και έμεινα 52 μήνες στο πλοίο, ταξιδεύοντας στους ωκεανούς, τζόβενο, βοηθός μαγείρου, βοηθός καμαρότου, βοηθός λοστρόμου, βοηθός μαραγκού, ναύτης και βιβλιοθηκάριος, ο πτυχιούχος της βιομηχανικής.

Όταν έπαιρνα το πτυχίο σε προφορική αλφαβητική εξέταση, ο καθηγητής φώναξε τον Κωστάρα και στην παρουσίαν μου ξέσπασε στα γέλια. Γιατί γελάτε κ. Καθηγητά; Σε περίμενα στην οροφή και σε είδα στο ζεμπερέκι!

Κι όταν καπετάνιος στον Παναμά κατέβηκα να επιθεωρήσω εξωτερικά το καράβι με σορτζ και σαγιονάρες από τη ζέστη, με πλησίασαν δύο αμερικάνοι πράκτορες πανύψηλοι 2,50 μέτρων και μου ζήτησαν να πάνε στον καπετάνιο γιατί με νόμισαν βατσιμάνη. Τους είπα ότι εγώ είμαι ο καπετάνιος αλλά δεν το πίστεψαν. Με ακολούθησαν να πάμε στον καπετάνιο. Περνώντας από τη σκάλα είπα στον καμαρώτο να φέρει ούισκι στους πράκτορες. Έφτασα στο γραφείο, ξεκλείδωσα και κάθισα στο γραφείο του πλοιάρχου. Έσκασαν από τα γέλια, δεν περίμεναν ότι εγώ είμαι ο καπετάνιος. Εξομολογούμαι ότι ποτέ δεν φορούσα την στολή του πλοιάρχου. Είμαστε άλλη ράτσα όπως τονίζει ο καθηγητής Β. Κίρκος.

Μια φορά φορτώσαμε από την Αυστραλία σιτάρι για την Κίνα με το «Πρωτομάχος». Είχαμε αποπλεύσει μαζί μ' ένα σύγχρονο νορβηγικό πλοίο, βρήκαμε κακοκαιρία. Το νορβηγικό πλοίο έφτασε πρώτο αλλά με βρεγμένο το φορτίο, το «Πρωτομάχος» αργότερα με στεγνό φορτίο. Οι πράκτορες του Πεκίνου για να μ' ευχαριστήσουν με κάλεσαν στο Πεκίνο, με τίμησαν επισκέφθηκα το παλάτι, την ιστορική πλατεία TIEN AMEN και το Σινικό Τείχος. Τότε έγραψα χαριτολογώντας ότι μέχρι εδώ φθάσανε οι Λαγκαδινοί κτίστες, πατριώτες του Ηλία Γιαννικόπουλου και πήρα συμβολικά μια πέτρα (αυτή η πέτρα είναι από το Σινικό Τείχος!).

Επειδή μαζί μου είχα την καπετάνισσα και τώρα με κοιτάζει από ψηλά, αφού έφυγε προ τετραετίας η Ζηνοβία Ιορδανίδου, ποντιακής καταγωγής, ένιωσα μέσα μου να τη μνημονεύσω για μια δύσκολη ανέκδοτη περιπέτεια.

Ήταν έγκυος και η κινέζα γιατρούλα Λι σύστησε να μην κάνει το ταξίδι Σαγκάη Κούβα. Στη μέση του Ειρηνικού ωκεανού πέσαμε σε μεγάλη κακοκαιρία (Strong Gale), τίποτε δεν ήταν όρθιο στο ακομοντέσιο. Κι έτσι αναγκάστηκα να την βάλω στη μπανιέρα με κουβέρτες. Κατέβαινα από τη Γέφυρα να την βλέπω πως πάει. Ήταν σε κακά χάλια, πονούσε. Επικοινωνήσα με την ακτοφυλακή Αμερικής και μου απάντησαν ότι αδυνατούν να έρθουν και κανόνισε την πορεία σου. Όταν έβγαινα καταστεναχωρημένος από την καμπίνα μου ατενίζω την εικόνα του Αγίου Νικολάου και διαμαρτυρήθηκα. Σε παρακάλεσα να μου χαρίσεις ένα παιδί και όχι να μου πάρεις και τη γυναίκα μου!

Ανέβηκα στη Γέφυρα και προσπαθούσα να κρατήσω την ψυχραιμία μου γιατί κατά 50% πιθανόν να πέθαινε και στα εμπορικά πλοία τον νεκρό τον ρίχνουν στη θάλασσα. Κι ενώ ο κυβερνήτης του πλοίου δίνει παντού διαταγές και εκτελεί όλες τις υπηρεσίες, γιατρός και συμβολαιογράφος, στο θάνατο όμως αναλαμβάνει μόνος αυτός να ρίξει το νεκρό στη θάλασσα, αφού τον έχει ετοιμάσει ο λοστρόμος με μουσαμά και μπαστέκα.

Είχα πλήρωμα τριάντα άτομα κι ένα καράβι φορτωμένο κι ένα καπετάνιο να πετάζει τη γυναίκα του στη θάλασσα. Ένα δραματικό 2ήμερο που δεν εκφράζεται ... Ο καιρός κόπασε, η Ζηνοβία συνήλθε και ο Αγιοθαλασσίτης μας βοήθησε με την φοβέρα!

Βίωσα το Πανεπιστήμιο της ζωής στη θαλασσίτητά μου σταδιοδρομία.

Το Δεκέμβριο του 1989 ξεμπαρκάρισα από την ναυτιλιακή εταιρεία ΕΥΠΛΟΙΑ και με τον ηλεκτρικό ανέβαινα στο Μαρούσι. Στο σταθμό Ειρήνης αλλαγή τρένου, παρουσιάστηκε ο ΑγιοΠέτρος και μούπε:

Καπετάν Νικόλα, μέχρι τώρα έλεγες δικαιολογίες (το τσεπάκι του Γιάννη Πιπιλή) στο καινούργιο μπάρκο στο καράβι της Λογοτεχνίας περιμένω να λες και αλήθειες (αναζήτηση της αλήθειας). Και από τότε εκπέμπω στους ωκεανούς της αδιαφορίας, της αλλοτριωμένης καταναλωτικής κοινωνίας ώστε η ποιότητα να φρενάρει τον διεφθαρμένο θόρυβο για να κρατηθεί ο ελληνισμός μέσα στην ιστορία και να αναγεννηθεί μια Ελλάδα με αυτογνωσία, πίστη και όραμα για τις νεότερες καταβολές.

Σας ευχαριστώ όλους εγκάρδια που με τιμήσατε.